

— Защо пѣшѣ толкова бе, пѣтльо?

— Отъ радостъ пѣя, побратиме, Слънце, защото не съмъ женѣнъ като този пѣтльѣ, който стои до мене. Зато-ва пѣя и ще си пѣя до вѣка!

Като чуло тѣзи думи Слънцето, се позамислило малко и си казало:

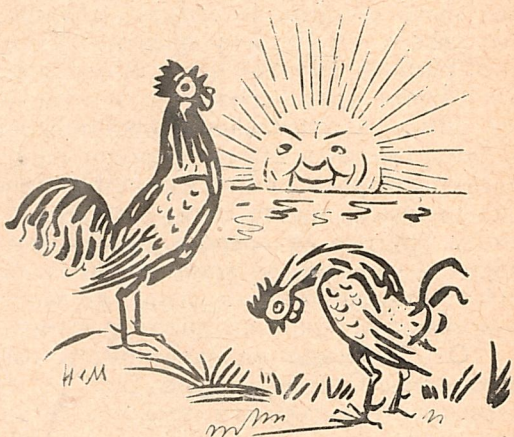
— Добре ми казва пѣтльѣтъ: който се жени, ще съжелява, защото после ще заприлича на този проскубанъ пѣтльѣ. По-добре да се не жени.

Така казало Слънцето и се качило на небето да грѣе.

Като видѣли животнитѣ пакъ Слънцето, много се зарадвали, благодарили на пѣтла и съ радостъ се разотишли по домоветѣ си.

Отъ тогава пѣтльѣтъ пѣе рано всѣка сутринъ и подканя Слънцето да изгрѣе.

Преразказалъ и илюстриралъ: **Наумъ х. Младеновъ**

ОХРИДСКОТО ЕЗЕРО

Който не е виждалъ Охридъ и Охридското езеро, той не знае прелеститѣ на българската земя. Наистина, и другаде у насъ може да се срещне подобно съчетание на природни хубости, каквото виждаме въ столицата на Самуила, и другаде ще намѣримъ на едно мѣсто и вода, и равнина, и планини, и стариненъ градъ подъ купола на едно модро небе, но почти никжде това съчетание не е така пълно, както тука. Най-важното, никжде то не е така хубаво, отгдето и да се погледне! Все ще се намѣри нѣкоя точка, която да разкрива по-разкошенъ изгледъ, дори отъ всички други точки изедно. Кой може да отрече хубоститѣ на Търново, напримѣръ? Но, за да ги видимъ, за да ги схванемъ въ всичката имъ пълнота трѣбва да намѣримъ сгодното мѣсто, което най-добре ги разкрива. И, все пакъ, мжчно ще можемъ да доловимъ едновременно и амфитеатъра на постройкитѣ, и змиеобразнитѣ извивки на Янтра, и величието на стариннитѣ останки. Сжщо е и съ Пловдивъ. Примамливъ е, когато можемъ да обхванемъ съ погледъ и петтѣхъ му тепета изведнажъ съ правата спокойна лента на Марица покрай тѣхъ. И, за да имаме цѣлостна картина на града, трѣбва да я сглобимъ отъ отдѣлни части, съзерцавани отъ различни мѣста.

За Охридъ това не е необходимо. Застани при самото езеро въ подножието на Калето, по което пѣплятъ кжшитѣ на града,